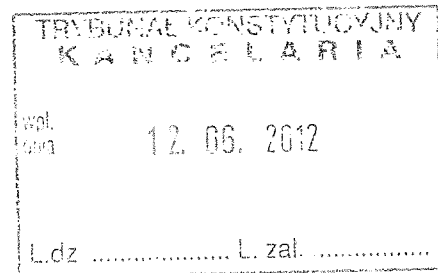

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 11 czerwca 2012 r.

PG VIII TK 62/11
(K 23/11)

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z wnioskiem Rzecznika Praw Obywatelskich o stwierdzenie niezgodności przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323 ze zmianami):

1) art. 75d ust. 1 – z art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

2) art. 75d ust. 5 – z art. 51 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

– na podstawie art. 33 w związku z art. 27 pkt 5 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zmianami) –

przedstawiam następujące stanowisko dodatkowe:

1) art. 75d ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323 ze zmianami) – jest niezgodny z art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

2) art. 75d ust. 5 ustawy powołanej w punkcie 1 – jest niezgodny z art. 51 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2012 r. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zwrócił się do Prokuratora Generalnego o przedstawienie dodatkowego stanowiska w toczącym się przed Trybunałem postępowaniu z połączonych wcześniej wniosków Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 29 czerwca 2011 r. oraz z dnia 1 sierpnia 2011 r. (sygn. K 23/11), w związku z dołączeniem do tego postępowania kolejnego wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich – z dnia 27 kwietnia 2012 r. Ten ostatni wniosek Rzecznika zmierza do stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności przepisów art. 75d ust. 1 i ust. 5 ze wskazanymi w petitum wzorcami kontroli konstytucyjnej.

Zdaniem Wnioskodawcy, przepis art. 75d ust. 1 ustawy o Służbie Celnej godzi w art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, pomijając wymóg subsydiarności pozyskiwania danych telekomunikacyjnych i dopuszczając zarządzenie pozyskania tych danych nie tylko wtedy, gdy inne środki uzyskania informacji okazały się bezskuteczne, ale również w każdej innej sytuacji, kiedy tylko omawiana służba zwróci się do podmiotów prowadzących działalność telekomunikacyjną o udostępnienie takich danych.

Zgodnie z wnioskiem Rzecznika Praw Obywatelskich, powołany wyżej przepis ustawy o Służbie Celnej jest niezgodny z powołanymi wzorcami kontroli również z tego powodu, że, pozostawiając Służbie Celnej możliwość pozyskiwania danych telekomunikacyjnych poza jakąkolwiek kontrolą zewnętrzną (w tym sądową i samego zainteresowanego), nie przewiduje żadnego efektywnego narzędzia kontroli prawidłowości niejawnego ingerencji

omawianej służby w prawo do prywatności oraz wolność i tajemnicę komunikowania się.

Wnioskodawca podniósł również, że art. 75d ust. 5 ustawy o Służbie Celnej koliduje z art. 51 ust. 4 ustawy zasadniczej, zezwalając na przechowywanie danych telekomunikacyjnych mających znaczenie dla postępowań dotyczących wszelkich przestępstw skarbowych (a nie tylko przestępstw skarbowych przeciwko organizacji gier hazardowych, o których mowa w art. 75d ust. 1) oraz mających znaczenie dla postępowań dotyczących wykroczeń skarbowych (o których art. 75d ust. 1 w ogóle nie wspomina), zezwała tym samym na przechowywanie danych telekomunikacyjnych zebranych także w sposób sprzeczny z ustawą.

Ocena poglądów prawnych oraz zarzutów, przedstawionych przez Rzecznika Praw Obywatelskich, przedstawia się następująco.

Unormowania art. 75d ustawy o Służbie Celnej mają następujące brzmienie:

„Art. 75d. 1. W celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw skarbowych, o których mowa w rozdziale 9 Kodeksu karnego skarbowego, Służbie Celnej mogą być udostępniane dane, o których mowa w art. 180c i art. 180d ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.), zwane dalej „danymi telekomunikacyjnymi”. Służba Celna może przetwarzać udostępnione dane telekomunikacyjne.

2. Podmiot prowadzący działalność telekomunikacyjną udostępnia nieodpłatnie dane telekomunikacyjne:

1) funkcjonariuszowi wskazanemu w pisemnym wniosku Szefa Służby Celnej lub dyrektora izby celnej albo osoby przez nich upoważnionej;

2) na ustne żądanie funkcjonariusza posiadającego pisemne upoważnienie osób, o których mowa w pkt 1;

3) za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej funkcjonariuszowi posiadającemu pisemne upoważnienie osób, o których mowa w pkt 1.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, udostępnianie danych telekomunikacyjnych odbywa się bez udziału pracowników podmiotu prowadzącego działalność telekomunikacyjną lub przy niezbędnym ich udziale, jeżeli możliwość taka jest przewidziana w porozumieniu zawartym między Szefem Służby Celnej a tym podmiotem.

4. Udostępnienie danych telekomunikacyjnych może nastąpić za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej, jeżeli:

1) wykorzystywane sieci telekomunikacyjne zapewniają:

a) możliwość ustalenia osoby uzyskującej dane, ich rodzaju oraz czasu, w którym zostały uzyskane,

b) zabezpieczenie techniczne i organizacyjne uniemożliwiające osobie nieuprawnionej dostęp do danych;

2) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem zadań wykonywanych przez jednostki organizacyjne Służby Celnej albo prowadzonych przez nie czynności.

5. Materiały uzyskane w wyniku czynności podjętych na podstawie ust. 2, które nie zawierają informacji mających znaczenie dla postępowania w sprawach o wykroczenia skarbowe lub przestępstwa skarbowe, podlegają niezwłocznemu komisyjnemu i protokolarnemu zniszczeniu.”.

Przytoczony wyżej przepis art. 75d ustawy o Służbie Celnej ma zbliżone brzmienie do przepisów: art. 20c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, art. 10b ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, art. 36b ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, art. 30 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, art. 28 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, art. 18 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym oraz art. 32 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu

Wojskowego. W tej sytuacji, wywody zawarte w stanowisku Prokuratora Generalnego z dnia 28 października 2011 r., sygn. PG VIII TK 62/11 (K 23/11), odnoszące się do unormowań dotyczących pozyskiwania i przetwarzania danych telekomunikacyjnych przez wymienione służby, zachowują swą aktualność również w odniesieniu do, zakwestionowanych przez Rzecznika Praw Obywatelskich, regulacji zawartych w ustawie o Służbie Celnej.

We wspomnianym stanowisku przytoczono orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz poglądy doktryny, dotyczące limitowania możliwości wkraczania przez służby w konstytucyjnie i konwencyjnie chronioną sferę prywatności i tajemnicy komunikowania się. Ponowne przytaczanie tegoż orzecznictwa i poglądów doktryny w niniejszym stanowisku, w zakresie objętym petitum ocenianego wniosku, nie wydaje się konieczne.

Podnoszone w omawianym wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich zarzuty, odnoszące się do art. 75d ust. 1 ustawy o Służbie Celnej, to jest zarzuty pominięcia wymogu subsydiarności oraz braku jakiegokolwiek kontroli zewnętrznej (w tym sądowej) analizowanej działalności tej służby, dotyczą materii, które w przytoczonym wyżej przepisie nie zostały unormowane. W tej sytuacji istotnego znaczenia nabiera kwestia dopuszczalnego kształtu zarzutów formułowanych w stosunku do norm prawnych w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, a zwłaszcza rozróżnienia pomiędzy zaniechaniem prawodawczym a pominięciem prawodawczym.

W literaturze przedmiotu przyjmuje się, że z podlegającym kognicji Trybunału Konstytucyjnego pominięciem prawodawczym mamy do czynienia, gdy jakiś akt normatywny lub jego część ma zbyt wąski zakres zastosowania lub normowania, co jest niezgodne z Konstytucją (por. Piotr Tuleja, *Podstawowe problemy związane z interpretacją Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. Trybunał Konstytucyjny – między*

hierarchiczną kontrolą norm a ochroną praw człowieka [w:] Księga XX – lecia orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, Trybunał Konstytucyjny, Wydawnictwa, Warszawa 2006, s. 223).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, Trybunał nie ma kompetencji do orzekania o zaniechaniach ustawodawcy, polegających na niewydaniu aktu ustawodawczego, choćby obowiązek jego wydania wynikał z norm konstytucyjnych. W przypadku natomiast aktu ustawodawczego wydanego i obowiązującego Trybunał Konstytucyjny ma kompetencję do oceny jego konstytucyjności również z tego punktu widzenia, czy w jego przepisach nie brakuje unormowań, bez których, ze względu na naturę objętej aktem regulacji, może on budzić wątpliwości natury konstytucyjnej. Zarzut niekonstytucyjności może więc dotyczyć zarówno tego, co ustawodawca w danym akcie unormował, jak i tego, co w akcie tym pominął, choć – postępując zgodnie z Konstytucją – powinien był unormować. Prowadzi to do wniosku, że o ile parlamentowi przysługuje bardzo szerokie pole decyzji, jakie materie wybrać dla normowania w drodze stanowionych przez siebie ustaw, to skoro decyzja taka zostanie już podjęta, regulacja danej materii musi zostać dokonana przy poszanowaniu wymagań konstytucyjnych (por. wyrok, wydany w pełnym składzie Trybunału, z dnia 24 października 2001 r., sygn. SK 22/01, OTK ZU Nr 7/2001, poz. 216, s.1092 oraz powołane tam orzecznictwo).

Trybunał Konstytucyjny, odnosząc się do swojej kompetencji, przypominał również niejednokrotnie, że może badać, czy w kontrolowanych przepisach nie brakuje pewnych elementów normatywnych, których zamieszczenie jest konieczne z punktu widzenia konstytucyjnego wzorca dla danej regulacji. Możliwe jest zatem, w wypadku regulacji prawnej częściowej o niepełnym charakterze, kwestionowanie jej zakresu (por. wyrok, wydany także w pełnym składzie Trybunału, z dnia 28 października 2009 r., sygn. Kp 3/09, OTK ZU Nr 9/A/2009, poz. 138 oraz powołane tam orzecznictwo).

W tym miejscu należy również przypomnieć, że wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2004 r., sygn. K 45/02, Trybunał Konstytucyjny orzekł m. in. o niekonstytucyjności przepisu normującego czynności operacyjno – rozpoznawcze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (art. 23 ust. 1 pkt 6 ustawy o ABW oraz AW), wobec jego kolizji z szeregiem wzorców kontroli (w tym z art. 51 ust. 2 Konstytucji RP), podkreślając, że kontrola konstytucyjności dotyczyła w tym wypadku obowiązującego aktu normatywnego, z punktu widzenia tego, czy w jego przepisach nie brakuje unormowań, bez których może on budzić wątpliwości natury konstytucyjnej (vide – OTK ZU Nr 4/A/2004, poz. 30, s. 402).

Wskazane przez Rzecznika Praw Obywatelskich materie, których nie unormowano w zaskarżonych przepisach, mają istotne znaczenie z punktu widzenia chronionych przez ustawę zasadniczą praw do prywatności i tajemnicy komunikowania się. Tym samym, w świetle przytoczonych wyżej poglądów doktryny oraz orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, należy bronić poglądu, że w analizowanych unormowaniach zachodzą przypadki pominięcia prawodawczego, podlegającego kognicji Trybunału Konstytucyjnego.

W przeciwieństwie do przepisów normujących kontrolę operacyjną w postaci, przykładowo, podsłuchu (art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, art. 9e ust. 1 ustawy o Straży Granicznej, art. 36c ust. 1 ustawy o kontroli skarbowej, art. 31 ust. 1 ustawy o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, art. 27 ust. 1 ustawy o ABW oraz AW, art. 17 ust. 1 ustawy o CBA, jak również art. 31 ust. 1 ustawy o SKW oraz SWW), regulacje zawarte w art. 75d ust. 1 ustawy o Służbie Celnej nie przyjmują subsydiarnego charakteru pozyskiwania danych telekomunikacyjnych. Omawiana służba może zatem zawsze domagać się udostępnienia danych telekomunikacyjnych lub pobierać je samodzielnie, a nie tylko wtedy, gdy inne środki pozyskania informacji okazały się bezskuteczne albo byłyby do tego celu nieprzydatne. Zarazem obowiązek

udostępnienia omawianych danych aktualizuje się po stronie podmiotu wykonującego działalność telekomunikacyjną w każdym przypadku, gdy zwróci się o to Służba Celna, a nie tylko wówczas, gdy jest to niezbędne, ponieważ inne środki podejmowane w celu realizacji ustawowego celu, to jest zapobiegania lub wykrywania przestępstw skarbowych przeciwko organizacji gier hazardowych, okazały się bezskuteczne.

Jak wyżej zaznaczono, w omawianym zakresie w pełni aktualne pozostają wywody zawarte w stanowisku Prokuratora Generalnego z dnia 28 października 2011 r. – wraz z przytoczonym na ich poparcie orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz poglądami doktryny. Tym samym, pominięcie przez ustawodawcę regulacji statuujących zasadę subsydiarności przy pozyskiwaniu danych telekomunikacyjnych przez Służbę Celną należy uznać za naruszenie prawa do prywatności oraz prawa do tajemnicy komunikowania się jednostki, poprzez zastosowanie środka ograniczającego te prawa konstytucyjne, mimo że może nie być to konieczne dla osiągnięcia ustawowego celu takiego działania.

Zgodnie z wnioskiem Rzecznika Praw Obywatelskich, przepis art. 75d ust. 1 ustawy o Służbie Celnej nie zapewnił żadnej kontroli zewnętrznej korzystania przez omawianą służbę z ustawowego uprawnienia do pozyskiwania i przetwarzania danych telekomunikacyjnych. Powyższej problematyce, w odniesieniu do Policji, Straży Granicznej, organów kontroli skarbowej, Żandarmerii Wojskowej, ABW, CBA oraz SKW poświęcono wiele uwagi we wspomnianym wyżej stanowisku Prokuratora Generalnego z dnia 28 października 2011 r. Również te wywody, dotyczące braku kontroli zewnętrznej nad pozyskiwaniem i przetwarzaniem billingów przez wymienione służby, pozostają aktualne w odniesieniu do Służby Celnej.

Przywołując konkluzję tych wywodów, należałoby, w szczególności, podkreślić, że, rezygnując z sądowej kontroli omawianego pozyskiwania

i przetwarzania danych telekomunikacyjnych, ustawodawca usunął podstawowy czynnik gwarancyjny, mający chronić obywateli przed nieuprawnionym wkraczaniem Służby Celnej w sferę prywatności i swobody komunikowania się jednostki. Innymi słowy, brak sądowej kontroli pozyskiwania przez omawianą służbę danych telekomunikacyjnych przesądza o deficycie regulacji gwarancyjnych w zakresie kontroli zewnętrznej omawianej działalności tejże służby.

Niezależnie od braku kontroli sądowej omawianej sfery działalności Służby Celnej, należałoby podnieść, że ustawodawca pominął w kwestionowanych unormowaniach jakiegokolwiek regulacje nakładające na ową służbę obowiązek powiadamiania obywatela o pozyskiwaniu dotyczących go danych (choćby po zakończeniu pozyskiwania i przetwarzania billingów). Niewątpliwie uniemożliwia to temuż obywatelowi podjęcie stosownych działań zmierzających do ochrony wspomnianych wolności i praw. Tym samym, czynności operacyjno - rozpoznawcze, w omawianym zakresie, wyłączone zostały również spod jakiegokolwiek kontroli osoby, wobec której są stosowane, a więc podmiotu najbardziej zainteresowanego.

W końcu, niejako na marginesie, należałoby odnotować, że zachowuje również aktualność uwaga, zawarta we wspomnianym wyżej stanowisku Prokuratora Generalnego z dnia 28 października 2011 r., iż wszystkie oceniane służby (a więc także Służba Celna), pozyskując i przetwarzając dane telekomunikacyjne, są wyłączone spod nadzoru czy choćby kontroli ze strony prokuratora.

Reasumując tę część rozważań, należy stwierdzić, że ustawodawca dopuścił się pominięcia prawodawczego, rezygnując z unormowania w przepisie zezwalającym na pozyskiwanie i przetwarzanie danych telekomunikacyjnych przez Służbę Celną, iż czynności takie są dopuszczalne jedynie pod warunkiem dochowania wymogu subsydiarności oraz zapewnienia

właściwej kontroli zewnętrznej (w tym sądowej i samego zainteresowanego). Tym samym, przepis art. 75d ust. 1 ustawy o Służbie Celnej jest niezgodny z art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Zgodnie z przytoczonym wyżej przepisem art. 75d ust. 1, Służba Celna została uprawniona do pozyskiwania danych telekomunikacyjnych w celu zapobiegania lub wykrywania jedynie wąskiej kategorii przestępstw skarbowych, to jest przestępstw skarbowych przeciwko organizacji gier hazardowych. Ustawodawca nie zezwolił omawianej służbie na pozyskiwanie billingów ani w celu zapobiegania lub wykrywania jakichkolwiek wykroczeń skarbowych, ani w celu zapobiegania lub wykrywania innych przestępstw skarbowych, niż wskazane w tym przepisie. W tej samej jednostce redakcyjnej ustawodawca zezwolił Służbie Celnej na przetwarzanie określonych w niej danych telekomunikacyjnych (ale już nie żadnych innych).

Zakwestionowany przez Rzecznika Praw Obywatelskich przepis art. 75d ust. 5 omawianej ustawy odmiennie niż art. 75 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej określił cel przechowywania (a więc, w ostatecznym rezultacie, przetwarzania) uzyskanych billingów, stanowiąc, że zniszczeniu podlegają jedynie takie materiały uzyskane w wyniku omawianych czynności, które nie zawierają informacji mających znaczenie dla postępowania w sprawach o wykroczenia skarbowe lub przestępstwa skarbowe. *A contrario* – materiały zawierające informacje, mające znaczenie dla postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe inne niż przeciwko organizacji gier hazardowych lub postępowania w sprawach o wykroczenia skarbowe, mogą być przechowywane przez służbę (czyli, w konsekwencji, przetwarzane). Innymi słowy, ustawodawca przyjął regulację prowadzącą do sytuacji, że przechowywane (przetwarzane) mogą być informacje zebrane w sposób sprzeczny z art. 75d ust. 1 ustawy o Służbie Celnej.

W tym miejscu należy stwierdzić, że w odniesieniu do regulacji, normujących przechowywanie i niszczenie przez Służbę Celną materiałów zawierających dane telekomunikacyjne, w pełni zachowują aktualność wywody (w tym odwołania do orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jak również poglądów doktryny) dotyczące analogicznych działań innych służb mundurowych oraz specjalnych, zawarte w powoływanym wyżej stanowisku Prokuratora Generalnego z dnia 28 października 2011 r. Ustawodawca, przyjmując kwestionowane unormowanie, nie tylko uchybił literze Konstytucji, pozbawiając zainteresowaną jednostkę prawa do żądania usunięcia materiałów zebranych w sposób sprzeczny z ustawą, ale wyłączył również możliwość zastosowania swego rodzaju surogatu realizacji tego prawa, w postaci obowiązku zniszczenia takiego rodzaju materiałów.

Niezależnie od powyższego, niejako na marginesie, należałoby odnotować, że art. 75d ust. 5 ustawy o Służbie Celnej nie tylko sam w sobie koliduje ze wskazanym przez Rzecznika Praw Obywatelskich wzorcem kontroli konstytucyjnej, ale poprzez swe oddziaływanie na ust. 1 art. 75d powoduje co najmniej niejasność, jakie dane telekomunikacyjne służba może przetwarzać. Niejasność ta rodzi – choćby potencjalną – groźbę dowolności stosowania przepisu przez Służbę Celną, a nawet może niekiedy stanowić zachętę do wręcz arbitralnego podejmowania decyzji o przetwarzaniu billingów.

Jak wywiedziono w uzasadnieniu stanowiska Prokuratora Generalnego z dnia 28 października 2011 r., regulacje, zezwalające na ingerencję każdej ze służb (a więc również Służby Celnej) w prawo do prywatności i tajemnicy komunikowania się, muszą odpowiadać szczególnie surowym standardom, wyznaczonym przez orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Tym samym, unormowania dotyczące przetwarzania billingów muszą spełniać wymóg kompletności i precyzji uniemożliwiającej dowolność i arbitralność podejmowania w tym

zakresie decyzji przez władzę państwową, a także zaskakiwanie obywateli działaniami godzącymi w ich prawa i wolności określone w ustawie zasadniczej oraz w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

W końcu, nie można wykluczyć, że Służba Celna, stosując gramatyczną wykładnię art. 75d ust. 1 w związku z ust. 5, mogłaby przetwarzać, „na wszelki wypadek”, różne dane telekomunikacyjne, mające znaczenie dla wszelkich postępowań (prowadzonych także przez inne służby) dotyczących wszystkich wykroczeń skarbowych i przestępstw skarbowych określonych w Kodeksie karnym skarbowym, a nie tylko przestępstw skarbowych wskazanych w art. 75d ust. 1 ustawy o Służbie Celnej.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, że zakwestionowany przez Rzecznika Praw Obywatelskich przepis – zezwalając na przechowywanie danych telekomunikacyjnych, mających znaczenie dla postępowań dotyczących wszelkich przestępstw skarbowych (a nie tylko przestępstw skarbowych przeciwko organizacji gier hazardowych) oraz mających znaczenie dla postępowań dotyczących wykroczeń skarbowych, jak również pomijając możliwość doprowadzenia do usunięcia (zniszczenia) takich danych – uprawnia służbę do przechowywania billingów zebranych także w sposób sprzeczny z ustawą. Tym samym, przepis art. 75d ust. 5 ustawy o Służbie Celnej jest niezgodny z art. 51 ust. 4 Konstytucji RP.

Biorąc powyższe pod uwagę, przedstawiam stanowisko jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Hermand
Zastępca Prokuratora Generalnego